

Julie Brodská

Z deníku Hedviky Vlkové

No... divím se, že si píšu deník. Lidé ve společnosti kolem mě se spíš začleňují do konverzací a ne, že by byli radši sami doma a psali si deník...

Už si hodně lidí stěžovalo kvůli tomu, jaká jsem, ku příkladu moje matka. Ale... každý je jiný a nesmíme se nechat ovlivnit lidmi kolem nás - každý jsme vlastní tvůrci našich životů. Ale na začátek bych chtěla říct, že se jmenuju Hedvika Vlková a je mi šestnáct.

13. 3. 1920

Poslední dobou mám pocit, že je všechno chaotické. Nedávné zvolení nového prezidenta, spor „čí je tohle území, čí zase tamto...“ Přijde mi to směšné. Ale musím říct, že to má i dobré stránky.

Třeba konečně to, že my, holky, již nejsme jen figurky, co létají v kuchyni sem a tam, ale máme už šanci splnit si své sny a uspět ve věcech, které byly „neodpuštělné...“ Třeba bych mohla jít na tu nově otevřenou univerzitu v Bratislavě, ale to už bych chtěla asi moc. No co... stát se může vše...

Někdy, když už mě nebaví hrát na klavír, tak se podívám z okna našeho skromného bytu ve středu Prahy a dívám se na chodící lidi pod námi a přemýšlím, jaké jsou jejich životy: „Co když támhleta paní se sukni návrhářky Hany Podolské má dvě děti a musí jít rychle nakoupit, aby měla z čeho udělat večeři?“, Nebo taky: „Proč tato paní s kalhotovou sukni a svými krásnými vlnitými vlasy tak utíká?“

Přijde mi to legrační, jak skoro každá žena běží naproti do salónu Oldřicha Rosenbauma pro nové klobouky s jemnou krepou (viděla jsem i barevné stuhy), pro barevně sukni mírně nad kolena, ale mně osobně se nejvíce líbí, když si žena do své kolekce oblečení zakomponuje i sako nebo kravatu. Když to žena má, přijde mi, že se nebojí si vzít na sebe něco, k čemu většina lidí má odpor. Já tedy ne, já bych chtěla být stejná.

21. 3. 1920

Dneska jsem si vzpomněla na jeden zvláštní den. Bylo to v září, asi před dvěma lety, za nějakých osm dní jsem měla mít narozeniny a prý „bych už konečně měla vypadat jako žena...“ a tak mě maminka vzala naproti do salónu, a že si můžu vybrat vhodné oblečení (netuším, co si matka představuje pod pojmem „vhodný...“, ale dobře...).

Uvnitř v salónu to působilo velmi útulně, ale na mě tu bylo moc lidí. Měli tu dlouhý pult, u kterého byly nějaké kousky oblečení. Na opačné straně měli několik křesel a pohovek a v nejdálější části salónu byly kabinky.

Hned jak jsme vstoupily, uvítal nás mladý muž, a jak nás uviděl, hned se začal usmívat. Byl vysoký, měl světle modré oči, blond vlasy a byl podle mě velmi hezký... Na sobě měl oblek (podle matky žaketový – „mně to povídej, já nepoznám šifon od hedvábí...“) a pod ním bílou košili. Na rukou měl světlé rukavice a z náprsní kapsy mu vykukoval řetízek, podle mě to byly hodinky. Nejvíce mě ale zaujalo, že to byl Slovák. Moc Slováků nepotkávám (podle matky... vás ale nezajímají poznámky mé matky, že? Tak zpět k salónu).

Na malinkých stolkách po celé místnosti ležely časopisy o módě, které si nejvíce prohlíželi muži. Ale byly tu také ženy. Od toho mladíka si mě převzala dívka s drdolem ve vlasech a velmi krásnou kratší sukni v bledých barvách a světlou halenou a odvedla mě do zadní části salónu, kde mi pomůžou vybrat oděv. Když jsem asi tak po dvaceti minutách vyšla, vůbec jsem se nepoznala...

Na sobě jsem měla volnější světlé šaty, ale docela krátké, tak nad kolena. Tyto šaty měly větší výstřih, ale ten zakrývaly krásné dlouhé perlové korále. Jako boty jsem dostala tmavé polobotky s nižším podpatkem. Účes jsem měla stejný - drdol jako slečna, co nás doprovázela, a ten je naprosto krásný.

Po této zkušenosti se Hedvika rozhodla být také návrhářkou a po několika letech si otevřela svůj salón.